

Sheila Norton

Charlie,
de kat die een
leven redde

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Charlie, the Kitten Who Saved a Life

© Sheila Norton, 2016

First published as *Charlie the Kitten Who Saved a Life* by Ebury Press, an imprint of Ebury Publishing. Ebury Publishing is part of the Penguin Random House group of companies.

Vertaling

Anna Livestro

Omslagbeeld

© Shutterstock/Ashley Swanson

Omslagontwerp

bij Barbara

© 2020 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 1275 7

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

Voor mijn geweldige familie – en al hun katten!

1

Oké, rustig allemaal. Mijn vriend Oliver hier zegt dat jullie allemaal dolgraag mijn verhaal willen horen, dus kom nou maar even achter die vuilnisbakken vandaan en stop met vechten om die dooie mus. Voor we beginnen, ik weet dat sommige van jullie me nog steeds zien als dat domme kattertje dat van voren niet weet dat het van achteren een staart heeft, maar in deze zomer ben ik in één klap volwassen geworden. Dat moest wel, en als jullie mijn verhaal horen, zullen jullie begrijpen waarom. Oliver, mogen mijn zusjes naast je komen zitten, voor het geval ze het eng vinden? Ja, Nancy, zo is het goed. Kruip maar lekker dicht tegen Oliver aan, Tabitha. Ik vind nog steeds dat ik jullie een beetje moet beschermen, snap je, ook al wonen we inmiddels bij andere mensenfamilies. En als er écht heel kleine kittens meeluisteren, of bange katjes – sorry, ik bedoel nerveus aangelegde poezenbeesten – dan moeten jullie misschien af en toe jullie pootjes maar voor je oren houden. Nee, Tabitha, niet nú al. Ik ben nog niet eens begonnen. Ik zeg het wel als het eng wordt.

Waar moet ik beginnen? Misschien op de dag dat ik erachter kwam van die vakantie. Op dat moment, voor alles gebeurde, had ik natuurlijk geen idee wat dat was, een vakantie. De eerste keer dat ik ervan hoorde, was toen mijn baasje, Julian, op een avond thuiskwam van zijn werk en zei: ‘Zo. Ik heb een vakantie geboekt.’

Zijn vrouwtje, Laura, keek naar hem op met ogen die wazig zagen van vermoeidheid. Ik had met haar te doen, want ik wist hoe weinig slaap ze kreeg. Net als wij allemaal.

‘O, Julian,’ zei ze met een zucht. ‘Dat is lief van je, maar hoe kunnen we in vredesnaam weg nu? Met alles wat we moeten meenemen voor de baby?’

En alsof ze het hoorde, begon de baby, Jessica, die boven in haar kleine witte mandje lag, keihard te krijsen. Kennen jullie die lieve, zachte piepgeluidjes die wij maken als pasgeboren kittens? Nou, geloof me, dit klinkt dus heel anders. Mensenkittens maken echt onvoorstelbare herrie, dat wist ik inmiddels wel. Ze janken. Ze lopen rood aan en ze doen hun monden zo wijd open dat hun gezicht één groot gat wordt, en dan gillen ze het uit. Ze doen het als ze melk willen, maar ook zomaar, als er verder niks aan de hand is, op elk willekeurig moment van de dag of nacht. Geen wonder dat die arme Laura er zo uitgeput uitzag.

‘Ik ga wel,’ zei Julian, en hij gooide zijn jas over een stoel en liep naar boven. Ik trippelde achter hem aan. Hij had me nog niet begroet. Ik begon een beetje tegen hem te miauwen en sprong om zijn voeten terwijl hij Jessica uit haar mandje tilde, maar hij zei alleen: ‘Ga eens aan de kant, Charlie, straks laat ik de baby nog vallen.’

De baby, de baby. Het ging die dagen alleen nog maar over haar! Ik bedoel, ze was schattig, hoor, als ze tenminste niet zoveel lawaai maakte, maar ik dan? Ik kreeg lang niet meer zoveel knuffels en het was zelfs al voorgekomen dat ze vergeten waren om me te voeren. Dan moest ik zo vaak rondjes lopen om mijn lege etensbakjes om daar aandacht voor te vragen dat ik er duizelig van werd.

Julian bleef me negeren, liep met de baby het kleine roze kamertje uit waar ze slaapt en liep met haar langs de deur van Carolines slaapkamer. Caroline, onze grote mensenkit-

ten, had de laatste tijd last van wat haar vader ‘een groeispurt’ noemde. Als ze een kat was geweest, zou ik gezegd hebben dat ze min of meer volgroeid was, maar mensen blijven blijkbaar veel langer katten dan wij. Ze zat heel vaak op haar kamertje, vooral sinds de baby er was. Ik glipte zo vaak mogelijk bij haar naar binnen. Zij was de enige die nog tijd leek te hebben om me te aaien.

‘Hallo Caroline!’ riep Julian, en hij bleef even voor haar deur staan en klopte zachtjes aan. ‘Kom je ook beneden? Ik heb iets leuks te vertellen.’

Ik bleef voor haar deur op haar wachten, en na een poosje kwam ze naar buiten en slofte ze naast mij de trap af.

‘Wat is er dan?’ vroeg ze. Ze zag er niet uit als iemand die een leuk nieuwtje verwachtte. Eigenlijk was Julian de enige die tenminste een beetje enthousiast leek. Zoals gewoonlijk nam niemand de moeite om mij te vertellen wat er aan de hand was, dus moest ik maar zo goed en zo kwaad als het ging naar hun mensenpraat luisteren, in de hoop dat ik hier en daar toch een clou kon oppikken.

‘Ik heb een vakantie voor ons geboekt,’ zei Julian nog eens. Hij glimlachte en was duidelijk in zijn nopjes. Hij stond een poosje de gillende baby te wiegen en legde haar toen op Laura’s schoot zodat die haar te eten kon geven.

‘O, cool!’ zei Caroline, ineens een stuk vrolijker. ‘Waar gaan we naartoe? Naar Florida? Daar is een van de meisjes uit mijn klas vorig jaar geweest.’

‘Florida?’ zei Julian, en hij staaarde haar aan. ‘Nee, natuurlijk niet. Zo’n soort bestemming is toch niet te doen met een baby van drie maanden.’

‘O.’ Carolines mondhoeken gingen weer hangen. ‘Natuurlijk. Alles draait tegenwoordig om háár.’

‘Caroline!’ zei Julian, en hij keek haar waarschuwend aan. ‘Dat is helemaal niet waar.’

‘Nou, waar gaan we dan naartoe?’ vroeg ze.

‘Naar Mudditon-on-Sea.’

Het bleef stil. Zelfs baby Jessica hield zich koest nu ze gevoed werd. Caroline starde haar vader alleen maar aan en Laura schudde haar hoofd alsof ze het niet kon geloven.

‘Maar het is juist hartstikke leuk!’ zei Julian terwijl hij van de een naar de ander keek. ‘Ik heb een prachtig vakantiehuis voor ons geboekt voor de hele maand augustus.’

‘Heel augustus?’ vroeg Caroline verbluft.

‘Ja! Luister,’ zei hij tegen Laura, ‘ik weet hoe zwaar het voor jou is geweest. De zwangerschap was al niet gemakkelijk, en toen kwam de keizersnede er ook nog eens bij. En het is zwaar, met de baby...’

‘Hoe kun jij in vredesnaam een hele maand vrij nemen?’ vroeg Laura.

‘O.’ Julian ging naast haar zitten en zijn glimlach verflauwde een beetje. ‘Ik ben alleen de eerste week bij jullie en daarna moet ik natuurlijk weer terug.’

‘En dan ga je weer aan het werk.’

‘Ja, maar ik kom de weekenden terug. En jij kunt ondertussen genieten van de frisse zeelucht en heel veel rusten, lieveling.’

‘Uitrusten? In een vakantiehuisje?’ vroeg ze zachtjes. ‘Dan moet ik toch nog steeds alles zelf doen, Julian. En de baby gaat echt niet minder veeleisend zijn omdat we toevallig aan zee zitten, en jij bent er niet eens meer om ons te helpen.’

‘Ik ga dus echt niet mee!’ zei Caroline met een rood en boos gezicht. ‘Ik heb geen zin om de hele schoolvakantie in dat saaie Mudditon-on-Sea te zitten. Mijn vrienden hebben allemaal plannen gemaakt. We gaan met de bus de stad in en naar de bios en zo, en dan ben ik de enige die er niet bij is!’

En vervolgens stampte ze weer naar boven en smeed de deur van haar slaapkamer dicht.

Julian stond op en keek verdrietig.

‘Laat haar maar,’ zei Laura. ‘Ze trekt wel weer bij.’

‘Het spijt me,’ zei hij, en hij spreidde zijn voorpoten hulpeloos uit. ‘Ik heb het helemaal verkeerd gezien, hè? Dan kan ik het maar beter afzeggen.’

‘Nee, niet doen.’ Ze keek hem aan en glimlachte. ‘Het spijt me dat ik niet wat enthousiaster reageerde, lief. Ik ben gewoon zo moe dat ik niet meer helder na kan denken.’

‘Het leek me zo’n leuke verrassing. We moeten er allemaal even uit. De sfeer is zo gespannen de laatste tijd. Ik maak me zorgen om Caroline. Ze is altijd maar zo bleekjes en triest, en ze sluit zich maar boven op. Het leek me dat de zeelucht ons allemaal goed zou doen.’

‘Weet ik. Het is ook echt een lief idee. Ik weet zeker dat we het er leuk gaan hebben.’

Haar glimlach zag er een beetje vreemd uit, alsof ze niet echt meende wat ze zei. Julian ging naar boven om zich om te kleden en ik sprong naast Laura op de bank. Ze keek me over het hoofdje van de baby aan.

‘Ik vind het niet écht een goed plan, Charlie,’ fluisterde ze. ‘In mijn eentje met een huilende baby en een chagrijnig meisje dat niet eens mee wil. Maar wat moet ik anders? Ik wil hem ook niet kwetsen.’

Ik gaf miauwend antwoord en ze maakte een pootje vrij om me zachtjes op mijn kopje te kloppen. Maar zoals zoveel mensen begreep ze mijn kattentaal niet, dus ze wist niet dat ik haar iets heel belangrijks duidelijk probeerde te maken: ‘En ik dan? Wie zorgt er voor mij als jullie weg zijn? Is er dan helemaal niemand meer die nog aan mij denkt?’

De volgende dag, toen Julian naar zijn werk was en Caroline op school zat, kwam Laura's vriendin Nicky langs met haar baby Benjamin. Benjamin was een stuk groter dan onze Jessica, en hij kon al op zijn achterpoten staan en een vreemd loopje van een paar passen doen, om vervolgens om te vallen. Ik snap niet waarom mensen al die moeite doen om op twee poten te kunnen lopen. Ik vind het zo onnatuurlijk.

Ik mocht Nicky wel. Ze gaf me altijd veel aandacht, speelde met me en kroelde over mijn kop en onder mijn kin, zodat ik begon te spinnen van genot.

'En, heeft Caroline er zin in?' vroeg Nicky toen Laura haar had verteld dat ze op vakantie gingen.

'Nee, totaal niet,' verzuchtte Laura, en ze schudde haar hoofd. 'Ze heeft tegen Julian gezegd dat ze niet mee wil en ze heeft sindsdien nauwelijks nog een woord met ons gewisseld. Ze is vanochtend boos naar school vertrokken.'

'Tja, een hele maand is ook wel lang. Ze zal haar vriendinnen wel gaan missen. Op haar leeftijd zijn vriendinnen even belangrijk als familie.'

'Hou maar op. En ze was natuurlijk al kwaad omdat ze in september naar een andere school gaat dan haar vrienden uit het dorp. Ik hoop echt dat we hier goed aan doen, Nicky, om haar naar die particuliere opleiding te sturen. Het was zo goed om te zien dat ze vrienden heeft gemaakt nadat ze al die tijd zo eenzaam is geweest tijdens haar ziekte.'

Dat was voordat ik bij hen kwam wonen, maar ik weet er alles van dankzij Oliver, omdat die vaak bij mijn familie op bezoek kwam voor ik geboren was. Caroline was heel erg ziek en het schijnt dat Laura haar verpleegster was en dat Julian toen heeft besloten dat hij haar als wijfje wilde.

'Ze trekt wel weer bij. En als ze eenmaal op St Margaret's

zit, heeft ze zo weer nieuwe vriendinnen,' zei Nicky, en Laura zuchtte weer.

'Ik hoop het. Eerlijk gezegd maken we ons zorgen om haar. Ze is tegenwoordig steeds zo moe en lusteloos. En ik kan niks zeggen of ik krijg een bits antwoord. Een paar dagen geleden vroeg ik of ze haar kamer wilde opruimen en toen zei ze: "Ik hoef niet te luisteren naar jou, want je bent mijn moeder niet.'"

'Oei, dat is niet leuk voor je.'

'Nou ja, ze denkt natuurlijk nog steeds aan haar moeder. Dat is heel normaal, ook al was Caroline nog heel klein toen ze overleed. Maar ik heb nooit geprobeerd om haar plaats in te nemen.'

'Weet ik toch. En ze houdt echt wel van je, Laura. Ze is misschien gewoon alleen maar moe. Het is bijna vakantie, dan zijn alle kinderen altijd doodop.'

'Dat is zo. Maar goed, volgende week moet ze naar het ziekenhuis voor controle. We gaan haar specialist vragen om wat extra onderzoek te doen.'

'Echt? Ben je zo bezorgd?' Nicky pakte Laura's pootje vast. 'Je denkt toch niet dat de leukemie weer terug is?'

'Nou, daar zijn we natuurlijk wel bang voor,' zei Laura zachtjes. 'Het is moeilijk om niet het ergste te vrezen. Ze is nog maar een jaar in remissie.'

Nicky sloeg haar arm om Laura heen. Ik zag wel dat een aai voor mij er niet meer in zat, dus sprong ik op de grond en holde weg om buiten te gaan spelen. Zoals jullie weten, woon ik in het huis dat ze het Grote Huis noemen, dus ik heb een enorme tuin als territorium en heel veel grenzen om te bewaken zodat een van jullie niet stiekem zonder mijn toestemming naar binnen glipt. Dat is nogal een verantwoordelijkheid, kan ik je zeggen. Het was heerlijk weer en er hingen allerlei lekkere geurtjes in de lucht, en sullige

insecten en vogeltjes kwamen hun struiken en bomen uit, dus ik vermaakte me door achter ze aan te springen, en achter mijn eigen schaduw, en zo ging de tijd sneller dan ik dacht.

Want toen ik eindelijk terugkwam, was iedereen weer thuis. En tot mijn afgrijzen besteedde ook nu niemand enige aandacht aan me, omdat ze alweer ruzie hadden.

‘Niet te geloven dat je zoiets doet!’ zei Caroline boos tegen haar vader. ‘Hoe haal je het in je hoofd? Hij gaat het daar verschrikkelijk vinden!’

‘Welnee,’ zei Julian. ‘Het is voor hem ook een soort vakantie.’

Nog meer vakantiedoe. Ik was er klaar mee. Ik wilde gewoon mijn avondeten. Ik miauwde heel hard naar hen allemaal, cirkelde om hen heen en zwaaide met mijn staart.

Laura keek fronsend omlaag.

‘Misschien moet ik Nicky vragen of zij en Dan voor hem kunnen zorgen,’ zei ze. ‘Al is het natuurlijk wel een hele maand. Dat is wel een beetje veel gevraagd.’

Ik stopte meteen met miauwen. Hadden ze het nou over mij?

‘Nee, ik heb al gezegd dat hij naar het kattenhotel kan,’ zei Julian. ‘Daar redt hij zich prima.’

Het kátttenhotel? Ik voelde mijn haren overeind komen. Oliver had me weleens over dat oord verteld. Ik was zijn verhaal nooit vergeten, sterker nog: ik had er nachtmerries over. Weet je wel zeker dat je het wilt horen, Nancy? Nou, het schijnt dus dat onze vader – Oliver's vriend Tabby – ooit naar het kattenhotel is gestuurd toen zijn mensen weggingen. Hij zei dat hij in al zijn negen levens nog nooit zoiets ergs meegemaakt had. Hij werd er in een kooi gestopt, dag en nacht, met alleen een bed en een kattenbak. En er waren wel heel veel andere katten, maar die kon hij niet zien. Hij

kon alleen hun angst ruiken en hoorde ze janken. Hij mocht niet buiten op jacht en al kreeg hij regelmatig te eten, hij was zo gestrest dat hij bijna geen hap door zijn keel kreeg. De mensen die er voor hem zorgden, waren aardig en aaiden en knuffelden hem veel, maar hij wist niet of hij ze wel kon vertrouwen en had geen idee of hij ooit nog naar huis zou kunnen. Hij had in die kooi niets wat naar zijn huis of zijn mensen rook en toen hij eindelijk weer opgehaald werd, was hij zo boos dat hij dagenlang niets van hen wilde weten; hij ging in zijn eentje op pad en ze dachten eerst nog dat hij weggelopen was. Hij kwam natuurlijk uiteindelijk toch terug omdat hij honger had, maar volgens Oliver heeft het lang geduurd voor hij eroverheen was.

Vreselijk verhaal, toch? Dus je kunt je voorstellen dat ik een lange, klaaglijke kreet slaakte toen ze het woord 'kattenhotel' lieten vallen. Caroline dook boven op me en drukte me stevig tegen zich aan. Haar ogen waren helemaal nat.

'Geweldig,' zei ze, al vond ik er niets geweldigs aan. 'Dus jullie houden mij niet alleen een héle maand bij mijn vrienden weg, vlak voordat ik sowieso voor altijd afscheid van ze moet nemen, omdat ik naar die stomme nieuwe school moet, maar nu nemen jullie me zelfs mijn kat af! Het is niet eerlijk!'

Dat was ik helemaal met haar eens. Ik wilde niet naar het kattenhotel. Ik vroeg me af of ik soms weg moest lopen voor ze me ernaartoe brachten. Caroline begon te huilen, en ik hilde met haar mee.

'Allemachtig,' zei Julian. 'Wat wil je dan? We kunnen hem niet meenemen.'

'Echt niet?' vroeg Laura zachtjes. Ze legde een poot op Julians arm. 'Misschien is het beter van wel.'

'Hoe zie je dat dan voor je?' wilde hij weten. 'Je kunt een

kat niet zomaar meenemen naar een vreemd huis. Dan loopt hij weg en verdwaalt hij. Wil je dat soms?’ vroeg hij aan Caroline.

‘Nee!’ zei ze. ‘Ik wil het sowieso allemaal niet! Ik wil niet mee! Ik blijf thuis met Charlie.’

‘Julian, het komt vast goed,’ zei Laura. ‘Hij is geholpen, dus hij gaat heus niet aan de wandel.’

‘Maar dan moeten we de hele tijd alle deuren en ramen dichthouden, midden in de zomer! Dat is gewoon niet haalbaar. Dan glipt hij naar buiten en verdwaalt hij.’

‘Dan zorgen we er wel voor dat hij dat niet doet.’

Laura en Julian keken elkaar aan. Ik zag dat ze eerder bang waren dat Caroline nog bozer werd dan dat ze zich zorgen maakten om mijn stress over het kattenhotel. Alleen al door de gedachte dat ik in zo’n kooi opgesloten zou worden, slaakte ik nog maar een noodkreet, en eindelijk begon Julian te lachen – zo’n lachje waaraan je kon horen dat hij het niet echt leuk vond.

‘Oké, oké. Jullie je zin. We nemen hem wel met ons mee.’ Hij wendde zich weer tot Caroline. ‘Maar dan moet jij je best doen en ervoor zorgen dat hem niets overkomt.’

‘Dat zal ik doen,’ zei ze. Ze legde haar wang op mijn kopje en ik begon blij te spinnen. Goddank. Geen kooi. ‘Dat zal ik doen, want Charlie is de enige in dit huis die iets om me geeft.’

En daarna nam ze me mee de trap op, naar haar kamer, en we gingen samen op haar bed liggen.

Dus het leek erop dat ik op vakantie ging, wat dat ook maar mocht betekenen. Ik zou zelf liever thuisgebleven zijn om met mijn vriend Oliver te kunnen spelen. Maar aan mij wordt nooit iets gevraagd.

2

Ik had gemengde gevoelens over baby Jessica. Toen ze met haar thuiskwamen, was iedereen, zelfs Caroline, belachelijk enthousiast, maar ik mocht absoluut niet bij haar in de buurt komen.

‘Hou Charlie bij haar uit de buurt,’ zei Laura op die eerste dag. ‘Je hoort de gruwelijkste dingen over katten en nieuwe baby’s.’

Dat schokte me behoorlijk. Ik bedoel, oké, dat constante hoge gemiauw van de baby vond ik niet prettig, maar ik zou haar nooit iets aandoen – ze was nog maar een kleine mensenkitten. Soms rook ze lekker, naar melk, maar soms, als Laura of Julian iets weghaalde bij haar billen, werd ik kotsmisselijk en wilde ik niet bij haar in de buurt zijn. Ik hoopte dat het niet al te lang zou duren voor ze haar zouden leren om haar behoefte op de bak te doen. Vanwege Jessica werd ik best vaak opgesloten in de keuken, en als ik luid miauwend protesteerde, kreeg ik op mijn kop. Dat vond ik zo oneerlijk, want de baby kreeg nooit een standje voor al dat huilen en die maakte heel wat meer lawaai dan ik.

Toen die vakantie ter sprake kwam, was ik inmiddels aan de situatie gewend. Maar ondertussen was Carolines blijdschap om haar nieuwe kleine zusje helemaal verdwenen. De dag na de ruzie over het kattenhotel stortte ze haar hart bij me uit toen we samen bij haar op bed lagen.

‘Ik ben er zo klaar mee, Charlie. Niet te geloven dat ik me ooit verheugde op de baby. Papa heeft nooit meer tijd voor me. Ik heb het gevoel dat ik iedereen alleen maar in de weg loop.’

Ik wist precies hoe ze zich voelde. Een dag eerder was ik nog uitgescholden omdat ik een lekkere dikke houtduif mee naar binnen had gesleept door het kattenluikje. Ik had verwacht dat ze trots op me zouden zijn, want het was de dikste duif die ik ooit had gevangen, maar nee hoor, er werd een boel gegild over ‘bacillen’ en ‘de baby’ en Laura joeg me naar buiten terwijl ze mijn trofee weggooide.

‘Jij krijgt tenminste niet te horen dat je een gevaar voor de baby bent en jij wordt niet opgesloten voor het geval je haar aanvalt,’ zei ik tegen Caroline, in mijn kattentaal natuurlijk, maar omdat zij nog steeds nooit de moeite had genomen zich die eigen te maken, bleef ze me alleen maar aaien en neusde ze de bovenkant van mijn kopje.

‘En dan die zogenaamde vakantie!’ ging ze boos verder. ‘Dat wordt helemaal een ramp! Goddank dat we papa hebben kunnen overhalen dat jij toch mee mag. Dan heb ik jou tenminste nog als gezelschap. Het wordt verschrikkelijk om op een of andere saaie plek vast te zitten, zonder vriendinnen, een héle maand.’

Nu ik Carolines geklaag zo eens beluisterde, moest ik toegeven dat ik zelf ook steeds meer tegen dat hele vakantiegedoe begon op te zien. Julian was de enige die het een goed plan leek te vinden en zelfs hij deed gestrest als het erover ging. Ik vroeg me af of mijn mensen ooit weer zo blij en gelukkig zouden worden als vroeger.

Op een dag, niet lang daarna, zat ik in de vensterbank in de keuken mijn snorharen te wassen na mijn avondmaal toen ik weer harde stemmen hoorde in de eetkamer.

‘Ga eens eten, Caroline,’ zei Julian.

‘Geen trek.’

‘Wat is er mis mee?’ vroeg Laura. ‘Je bent anders altijd dol op spaghetti bolognese.’

‘Nou, nu niet!’ Caroline klonk alsof ze op het punt stond te gaan huilen. ‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen: ik eet geen vlees meer. En ik heb geen trek in eten.’

‘Je eet anders genoeg koekjes en snoep,’ zei Laura. ‘Als je geen avondeten meer eet, dan moeten we stoppen met lekkers.’

‘Je wordt nog ziek als je niet goed eet,’ zei Julian tegen Caroline.

‘Misschien ben ik al wel ziek,’ zei Caroline. ‘Misschien heb ik wel weer leukemie. Niet dat het jullie wat uitmaakt.’

Ik stopte met me wassen en bleef heel stil zitten terwijl ik het allemaal aanhoorde. Het zou toch vreselijk zijn als Caroline weer ziek was? Dat vonden Julian en Laura ook, want toen Caroline weer naar haar slaapkamer was vertrokken, begonnen ze heel zachtjes te praten over haar afspraak in het ziekenhuis, de volgende dag. Het bleek dat Julian met haar mee zou gaan en dat hij niet naar zijn werk ging, en Laura en hij klonken allebei bezorgd.

‘Sommige symptomen zijn precies zoals eerst,’ zei Julian. ‘Die vermoeidheid, dat bleke snoetje, en ze eet niks...’

‘Maar ze is ook de hele tijd heel boos,’ zei Laura. ‘Het lukt me nauwelijks nog om tot haar door te dringen. Ik weet dat ze zich zorgen maakt over de nieuwe school. Zou dat het soms zijn?’

‘Dat lijkt me niet. Als ze daar eenmaal begint, is ze zo weer gewend. Nee, ik denk dat ze waarschijnlijk even bang is als wij bij het idee dat ze weer ziek zou kunnen worden. Daarom is ze zo kattig. We moeten een beetje begrip voor haar opbrengen.’

‘Nou, ik ben blij dat jullie morgen naar de oncoloog gaan. Laten we hopen dat die ons gerust kan stellen.’

Ze vertrokken de volgende ochtend al vroeg in Julians auto naar Great Broomford, om daar op de trein te stappen. Ik hing een poosje binnen rond, want ik dacht dat Laura en Jessica misschien wat gezelschap wilden. Ik had een oude speelgoedmuis achter mijn mand gevonden en toen ik het zat was om daar in mijn eentje mee te spelen in de keuken, leek het me leuk als Jessica ook even mocht. Ik trippelde met de muis in mijn bek de zitkamer in. Laura zat in een van de leunstoelen de krant te lezen, dus ze zag me niet binnenkomen, en Jessica lag op een dekentje op de grond naar het plafond te staren en vreemde geluidjes te maken terwijl ze met haar pootjes door de lucht maaide. Ik liet de speelgoedmuis op haar gezicht vallen en wachtte tot ze snapte dat het de bedoeling was dat ze ermee ging spelen. Maar ze zette eerst grote ogen op en schudde toen met haar hoofd totdat de muis naast haar op de deken viel. Ik ging naast haar zitten en wachtte af. Ze rook zo lekker en zo schoon dat ik zin had om bij haar te gaan liggen om te zien of ze me dan zou aaien. Maar precies op dat moment sloeg Laura haar krant om en keek naar de baby.

‘Charlie!’ zei ze terwijl ze de krant neergooide. ‘Wat doe je?’

‘Ik pas op Jessica,’ miauwde ik. Dat leek me duidelijk.

‘Ga eens weg bij het gezicht van de baby,’ zei ze. ‘En... wat is dát in vredesnaam?’ Ze boog zich en pakte mijn speelgoedmuis op. ‘Wat doet dit smerige ouwe ding hier? Dat mag toch niet op Jessica’s dekentje liggen!’ Ze pakte hem op en keek me zuchtend aan. ‘Ik kan haar ook geen seconde uit het oog verliezen met jou in de buurt, hè?’

Ik holde weg om me achter de bank te verstoppen terwijl

zij zich op de baby stortte, het dekentje rechte trok en dat nog dicht er bij haar stoel legde, alsof ze Jessica tegen mij wilde beschermen. Ik zag niet in wat ik verkeerd deed. Het was toch zeker geen échte muis? Of had ze dat soms liever gewild? Ik besloot om dat de volgende keer dan maar te proberen.

Van achter de bank zat ik een poosje te kijken naar Laura en haar krant. Ik hield van het ritselende geluid als ze een bladzijde omsloeg en ik vind het superleuk om erbovenop te springen en dan op haar schoot te landen en hem met mijn pootjes te verfrommelen. Vroeger moest ze daar altijd om lachen, maar inmiddels begon ze hard te zuchten en tilde ze me van zich af, dus had ik er zelf ook geen zin meer in. Maar toen Jessica begon te huilen en Laura de krant op de grond legde om haar op te pakken, kon ik toch de verleiding niet weerstaan. Ik dook de kamer in, sprong op de opengeslagen pagina's en had dikke pret toen ik er in een kringetje overheen liep, want het maakte zo'n lekker geluid.

'Charlie!' riep ze, en ze klonk deze keer echt heel boos. 'Ga daar eens vanaf! Wat is er toch in vredesnaam met jou aan de hand?'

Ik protesteerde met een zielige kreet toen ze me van de krant af duwde en die weer op de leuning van haar stoel legde. Hij zag er een beetje gescheurd uit, maar ik wist dat ze elke dag een nieuwe kreeg, dus ik zag er het probleem niet zo van in.

'Ga maar buiten spelen,' zei ze tegen me terwijl ze ging zitten om Jessica te voeden. 'Jouw fratsen kan ik nu echt even niet hebben.'

Mijn fratsen? Ik liep de kamer uit en voelde me gekwetst en niet geliefd. Als ze er zo over dacht, dan ging ik mooi niet op jacht naar een echte muis voor Jessica. Lekker puh!

Julian en Caroline waren thuis toen ik later de keuken in kwam. Caroline zat in de zitkamer voor de tv.

‘De oncoloog heeft bloed laten afnemen en als het bloed duidt op een mogelijke terugval, dan moet ze ook een beenmergpunctie laten doen,’ vertelde Julian aan Laura.

‘O nee. Niet nog eens. Arme Caroline,’ zei Laura. ‘Denkt hij dan dat de leukemie inderdaad weer terug zou kunnen zijn?’

‘Dat wilde hij niet zeggen. Hij zei dat haar symptomen net zo goed ergens anders vandaan konden komen, maar met haar voorgeschiedenis wil hij het natuurlijk wel uitsluiten.’ Julian slaakte een zucht. ‘Hij zei dat de resultaten van het bloedonderzoek nog wel even op zich zouden laten wachten en dat de huisarts dan contact opneemt.’

‘En we moeten morgen weg. Wil je niet liever wachten tot we weten hoe en wat? Het is toch niet erg om de vakantie een paar dagen uit te stellen?’

Het klonk alsof Laura dat zelf eigenlijk wel een fijn idee vond. Maar Julian schudde zijn hoofd.

‘Nee. Het kan nog wel veel langer duren, en trouwens, in Mudditon zijn we ook bereikbaar.’

‘Maar als ze inderdaad een beenmergpunctie moet laten doen...’

‘Laura, ik probeer positief te blijven! Volgens mij moeten we gewoon doen wat we van plan waren. Caroline heeft deze vakantie net zo hard nodig als wij. De zeelucht zal haar goeddoen. Als dan blijkt dat die punctie nodig is, dan ga ik wel een paar dagen met haar terug.’

‘Oké.’ Laura sloeg haar pootjes om Julians middel. ‘Je hebt gelijk, we moeten niet meteen van het ergste uitgaan.’

‘Maar dat valt niet mee.’ Hij slaakte een zucht. ‘Nou ja, hopelijk biedt de vakantie wat afleiding.’

De volgende ochtend was iedereen eerder op dan ik. Jessica had me natuurlijk weer midden in de nacht wakker gemaakt, dus had ik besloten om een wandelingetje te gaan maken in het maanlicht. Jullie weten wel hoe fijn dat is in een zomerse nacht, als de meeste mensen liggen te slapen, om buiten rond te scharrelen. Wat is het toch geweldig om goed zicht te hebben in het donker! In zulke nachten mag ik graag op argeloze veld- en woelmuisjes jagen. Ik had er zo'n lol in dat ik niet stopte bij de grens van mijn eigen territorium maar achter een muisje aan bleef rennen, helemaal de laan uit, tot in het centrum van het dorp Little Broomford. Plotseling sprong er een grotere kat uit het duister recht voor me, zodat ik slippend tot stilstand kwam en een angstkreet moest onderdrukken. Ik had nooit 's nachts zo ver van huis moeten gaan; waarschijnlijk was ik nu op iemand anders' territorium en kreeg ik een standje, of erger nog, klappen omdat ik het lef had gehad.

'Charlie, ik ben het!' miauwde de grotere kat, net toen ik het op een lopen wilde zetten.

'O, Ollie, hoi!' Ik schaamde me een beetje omdat ik zo'n schijtluis was. Maar Ollie liep op me af en wreef met zijn kop tegen de mijne.

'Wel dapper van je om op dit tijdstip in je eentje in het dorp op stap te gaan.'

Wat Oliver betrof was ik nog steeds maar een kitten, snap je wel? Hij is altijd heel beschermend geweest.

'Het is zo'n heerlijke nacht om te jagen,' verklaarde ik. 'Ik zat achter een muis aan en ik lette even niet op.'

'Laten we samen teruglopen. Hoe is het met je? Ik heb je al een paar dagen niet gezien.'

'Hou maar op. Om je de waarheid te zeggen, thuis, bij mijn mensen, is er zoveel aan de hand, en ik maak me zo'n zorgen... ik weet niet eens waar ik moet beginnen.'

‘Wat is er dan loos? Zitten ze in de penarie?’

‘Ik weet het niet precies. Ik kan mijn vinger er niet op leggen – je weet hoe gecompliceerd mensen zijn. Ze zijn allemaal gestrest en iedereen is boos op elkaar.’

‘Dat zeg je al sinds die nieuwe baby, Jessica, er is, toch?’

‘Klopt, maar het wordt alleen maar erger de laatste tijd. Ik maak me nog het meest zorgen om Caroline. Ze lijkt de hele tijd zo ongelukkig. En ik weet dat Julian en Laura ook bezorgd zijn om haar. Je denkt toch niet dat ze die vreselijke ziekte weer heeft, Ollie?’

‘Dat zou inderdaad verschrikkelijk zijn. Het was fijn om te zien dat ze weer beter werd. Het zou heel erg zijn als ze weer ziek was. Denken Laura en Julian dat dan?’

‘Blijkbaar, ja. Julian is gisteren met haar naar een specialist geweest, wat dat ook mag zijn, en toen ze terugkwamen, keek hij heel bezorgd. Ik wou dat ik iets voor haar kon doen.’

‘Het valt niet altijd mee om mensen te helpen,’ zei Oliver ernstig. En hij kon het weten. Zoals jullie weten, staat hij erom bekend dat hij altijd iedereen in het hele dorp hielp, voor ik geboren werd. ‘Je moet heel goed luisteren naar hun gesprekken om te zien of je daar iets uit kunt afleiden.’

‘Ze zijn de hele dag alleen maar aan het bekvechten,’ zei ik bedroefd. ‘Vaak gaat het over de vakantie.’

‘O ja, dat vertelde je al. Dat wil toch zeggen dat ze weggaan, naar een andere plek? Hebben ze al besloten wat er met jou gaat gebeuren? Toch niet naar het kattenhotel, mag ik hopen?’ voegde hij er huiverend aan toe.

‘Nee. Ze zeggen dat ze mij meenemen. Ik vind het wel een beetje eng, want ik snap niet precies waar we naartoe gaan, en waarom. Niemand lijkt zich erop te verheugen. Maar ik ben dan in elk geval wel bij Caroline. Die zal wel voor me zorgen. Kon ik haar maar een beetje opvrolijken.’

‘Probeer anders vannacht een dikke vette muis voor haar te vangen,’ opperde Oliver.

‘Dan zou Laura helemaal uit haar dak gaan. Ik krijg de hele tijd op mijn kop van haar, om dat soort dingen. Blijkbaar vindt ze muizen vies.’

‘Ja, gek dat mensen niet altijd blij zijn met onze cadeautjes. Maar Caroline zou toch zeker wel dankbaar zijn?’

‘Ik kan het proberen,’ zei ik aarzelend. ‘Maar eerlijk gezegd denk ik haar meer plezier te doen met een knuffel.’

‘Dat is inderdaad het beste,’ beaamde Ollie. ‘Mensen knuffelen ons ook de hele tijd. Dan doen ze net alsof ze dat voor ons doen, maar het is natuurlijk andersom. Het zijn ontzettend behoeftige schepsels, weet je dat, Charlie? Heel breekbaar, in emotioneel opzicht dan. Het is maar goed dat wij katten altijd zo in balans zijn, anders trokken we het niet.’

Bij het hek voor mijn huis nam ik afscheid van Ollie, en ik ging mismoedig naar mijn mandje en dacht nog lang na over ons gesprek. Na zo’n late nacht had ik het fijn gevonden als ik de volgende ochtend had kunnen uitslapen, maar dat was me niet gegund. Julian en Laura waren op, aangekleed, en holden door het huis als katten die door een vos achternagezeten werden. Ze waren kleren aan het opvouwen, raaptten spullen op en stopten die in tassen en riepen naar Caroline dat ze op moest schieten. Ik voelde me heel erg buitengesloten en was nogal chagrijnig omdat ik hen er tot drie keer toe aan moest herinneren dat ik nog geen ontbijt had gehad. Toen zag ik dat er nog een koffer openstond in hun slaapkamer, met wat lekker zachte kleren van Laura bovenop. Dat leek mij dus een prima plek om wat slaap in te halen. Ik maakte een fijn nestje in een pluizig vest en trok een jurk over me heen en dommelde net in toen Julian de

kamer in beende en tegen Laura riep ‘Is die koffer van jou klaar? Kan ik hem nu dichtdoen?’ voor hij het deksel over me heen klapte.

‘Help! Laat me eruit!’ miauwde ik in paniek, en het deksel ging weer open en de jurk werd van me af getrokken.

‘Charlie!’ zei Julian, en uit zijn toon kon ik niet opmaken of hij geamuseerd was of boos. ‘Wat doe jij daar in vredesnaam?’ Hij zette me op de grond, en precies op dat moment kwam Laura de kamer in. ‘Charlie lag te dutten in de koffer!’ zei hij tegen haar.

‘Ik mag hopen dat hij mijn nieuwe jurk niet gekreukt heeft,’ zei ze, en ik zag dat Julian even fronsend naar de jurk keek en toen naar mij voor hij snel het kofferdeksel weer dichtdeed en de slotjes dichtklikte.

‘Vast niet,’ zei hij. En toen ging hij tot mijn grote schrik naar buiten, naar de garage, en kwam terug met de gevreesde draagmand.

‘Maar jullie hadden gezegd dat ik niet naar het kattenhotel hoefde!’ riep ik uit.

Ze hadden gelogen! Hoe konden ze me dit nou aandoen? Ik sprintte naar het kattenluik, maar tot mijn nog veel grotere schrik zat dat op slot! Ik kon niet meer ontsnappen!

‘Het spijt me, Charlie,’ zei Laura, en ze pakte me op en aaide me even. ‘Jij zult toch echt in je mand moeten tijdens de reis. Niks aan de hand. Hopla.’

Ik probeerde me te verzetten en schopte met mijn achterpoten zodat ik niet door de opening paste, maar Laura duwde me naar binnen en klemde het metalen luikje dicht.

Ik jankte verdrietig toen ze me in het mandje naar buiten droeg en in de auto laadde. Ik zat op de vloer, vlak onder de plek waar baby Jessica in haar vreemde stoeltje zat. Door de gaten in de bovenkant van mijn mand kon ik nog net de kleine roze sokjes om haar pootjes zien. Caroline ging op

de andere plek op de achterbank zitten en boog zich om tegen me te praten.

‘Stil maar, Charlie, huil maar niet. Het komt wel goed. We gaan een heel stuk rijden, dus probeer maar wat te slapen.’

Pas toen drong het tot me door dat ik niet naar het kattenhotel ging, maar dat ze me inderdaad meenamen op vakantie. Ik was zo opgelucht dat ik inderdaad even stopte met huilen – en dat kon ik van Jessica niet zeggen.